

ע"פ 7694/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7694/14

לפני: כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע בשבתו כבית משפט לנוער (כב' השופטים: ר' יפה-כ"ץ (סגנית נשיא), א' ואגו, יורם צלקובניק) מתאריך 30.09.2014, ב-תפ"ח 8378-03-13

תאריך הישיבה: י"א בטבת התשע"ז (09.01.2017)

בשם המערער: עו"ד אלי עבוד

בשם המשיבה: עו"ד חיים שוייצר

פסק דין

השופט ח' מלצר:

1. בפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע בשבתו כבית משפט לנוער (כב' השופטים: ר' יפה-כ"ץ (סגנית נשיא, כתארה אז), א' ואגו, ו-יורם צלקובניק) ב-תפ"ח 8378-03-13, במסגרתו הושתו על המערער: 10 שנות מאסר, בניכוי ימי מעצרו, כמפורט בגזר הדין; 12 חודשי מאסר על תנאי, בתנאי שהמערער לא יעבור כל עבירה מסוג פשע תוך שלוש שנים מיום

שחרורו ממאסר, ופיצוי למתלוננת בסך 50,000 ש"ח.

להלן נפרט את הנתונים הדרושים להכרעה בערעור.

רקע

2. בתאריך 05.03.2013 הוגש כנגד המערער כתב אישום לבית המשפט המחוזי הנכבד בשבתו כבית משפט לנוער (להלן גם: בית המשפט המחוזי). בתאריך 09.02.2014, לאחר שמיעת מרבית ראיות התביעה (כולל עדות אם המתלוננת) - הצדדים הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו המערער הודה בעובדות כתב אישום מתוקן (להלן: כתב האישום המתוקן). הסדר הטיעון לא כלל הסכמה בין הצדדים לעניין העונש. כתב האישום המתוקן, אחז שני אישומים, שיפורטו מיד בסמוך.

3. לפי הנתען באישום הראשון - המערער, היה קטין במועד ביצוע העבירות (יליד 28.01.1996). הוא תושב יהודה ושומרון, ובמועדים הרלבנטיים לכתב האישום המתוקן הוא לא החזיק ברשותו אישור כניסה לישראל. לפי הנתען - בתאריך 14.02.2013 המערער הגיע לבית משפחתה של המתלוננת באחד מהישובים בדרום הארץ (להלן: הבית). המתלוננת היתה (במועד האירוע) קטינה כבת 11 שנים (ילידת 12.03.2002).

לפי הנתען, המערער לקח מפתח, שהיה מונח מתחת לשטיח הכניסה לבית, פתח באמצעותו את דלת הבית, נכנס לתוכו וכעבור זמן מה יצא. סמוך לאחר מכן, כך נטען, המתלוננת חזרה אל הבית הריק, הכינה לעצמה אוכל, ויצאה לחכות לאמה בפתח הבית. בשלב זה, כך נטען, המערער חזר אל הבית ואמר למתלוננת כי הוא מחפש את אביה, אשר, לדברי המערער, חייב לו כסף. עוד נטען כי המערער שאל את המתלוננת האם הוריה נמצאים בבית, וכאשר המתלוננת השיבה בשלילה - המערער נכנס לבית והחל להסתובב בו. לפי האמור בכתב האישום המתוקן, המתלוננת שאלה את המערער: "מה אתה רוצה?", והמערער השיב לה, כי הוא רוצה לשתות מים. בתגובה, כך נטען - המתלוננת, הצביעה לעבר מתקן מים, והמערער לקח כוס מים.

4. בכתב האישום המתוקן נטען עוד כי לאחר שהמערער שתה - המתלוננת ביקשה ממנו לצאת מהבית כדי ללכת לבית ספרה. בתגובה, כך נטען, המערער הוציא מפתח מכיסו, ושאל את המתלוננת אם זהו המפתח לביתה. לפי הנתען, המתלוננת השיבה בחיוב, והמערער אמר לה שהוא מצא את המפתח בחוץ ואז הוא נעל באמצעותו את הדלת. עוד נטען כי המתלוננת החלה לצעוק, והמערער איים עליה: "אל תצעקי, אחרת אני אדקור אותך", הרים את המתלוננת בידיו, בעודה צועקת, והחל לחפש חדר בתוך הבית. לפי הנתען, לאחר מכן המערער נכנס לאחד החדרים בבית, כשהוא נושא את המתלוננת בידיו, וכשהוא מאיים עליה באומרו: "תשתקי, אחרת אני אדקור אותך". עוד נטען כי המערער סגר את חלונות החדר, השכיב את המתלוננת על אחד המזרונים, שהיו שם, הוריד את מכנסיה ותחתוניה, הוריד את מכנסיו ותחתוניו, ולאחר מכן חיכה את איבר מינו בפי הטבעת של המתלוננת, ובהמשך גם חיכה את איבר מינו באיבר מינה. בשלב זה, כך נטען, המערער הפשיל את חולצתה של המתלוננת, מצץ את שדיה, נישק אותה על פיה, ונשך את שפתיה. לפי הנתען - בעוד המתלוננת שוכבת על גבה, המערער הניח את רגליו על ידיה של המתלוננת, והחדיר את איבר מינו לפיה, וזאת עד שהגיע לסיפוק מיני, והכל שלא בהסכמתה החופשית של המתלוננת, כשהיא מפוחדת ובוכיה. לפי הנתען, תוך כדי ביצוע המעשים הנ"ל המערער פנה אל המתלוננת, ושאל אותה: "אם היא מבסוטיה", וזו השיבה בשלילה.

בכתב האישום המתוקן נטען עוד כי לאחר שהמערער הגיע אל סיפוקו, הוא איים על המתלוננת כי אם תספר על המעשים שנעשו בה – המערער יחזור ויהרוג אותה. מיד לאחר מכן, כך נטען, המערער נטל את מכשיר הפלאפון של המתלוננת ויצא מן הבית. עוד נטען כי לאחר שהמערער יצא מן הבית, הוא נעל את דלת הבית באמצעות המפתח ועזב את המקום. לפי הנטען, זמן קצר לאחר מכן המתלוננת קפצה מחלון חדר השינה של הוריה ונחבלה בידה.

במסגרת האישום הראשון המערער הואשם בביצוע של העבירות הבאות: מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ב), בנסיבות סעיפים 345(ב)(1), ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); מעשה סדום, עבירה לפי סעיף 347(ב), בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק; שתי עבירות של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק; כליאת שווא, עבירה לפי סעיף 377 לחוק; כניסה והתפרצות למקום מגורים, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק; גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק; ושהייה בלתי חוקית, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

5. לפי הנטען באישום השני – בתאריך 21.02.2013, סמוך לשעה 08:00, המערער ישב בג'יפ בבאר שבע, כשהוא אחוז בידו אגרופן. לפי הנטען, שוטרים הגיעו אל המערער כדי לעצור אותו, אך המערער כך את חגורת הבטיחות מסביב לידו, כאשר הוא אחוז באגרופן, וזאת במטרה להקשות על המעצר. בשלב זה, כך נטען, המערער החל להשתולל תוך שהוא מעיף את מרפקיו לצדדים. לפי הנטען, לאחר שהשוטרים הצליחו להשתלט על המערער ולהוציאו מהרכב, המערער ניסה לברוח ותקף את אחד השוטרים, בכך שבעט ברגליו.

במסגרת האישום השני – המערער הואשם בביצוע של העבירות הבאות: החזקת אגרופן, או סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק, ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 274(1) לחוק.

6. בתאריך 09.02.2014 בית המשפט המחוזי הנכבד קבע, על יסוד הודאתו של המערער במסגרת הסדר הטיעון הנ"ל, כי המערער ביצע את העבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, והרשיע אותו בהן על פי סעיף 24 לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד

7. בתאריך 30.09.2014 בית המשפט המחוזי הנכבד גזר את דינו של המערער לאחר קבלת תסקירים ושמיעת טיעונים של באי-כוח הצדדים. במסגרת גזר הדין בית המשפט המחוזי הנכבד עמד בהרחבה על האמור בתסקיר שירות המבחן בעניינו של המערער, וכן עמד על האמור בתסקיר נפגעת העבירה. תמצית הדברים שצוינו בהקשר זה יובאו להלן:

(א) תסקיר שירות המבחן (מתאריך 19.03.2014) – הודגש בו כי שירות המבחן לא הצליח, בתחילה, לקיים עם המערער שיח טיפולי, אולם כחודש לאחר מעצרו, המערער החל לשתף פעולה עם שירות המבחן. המערער טען בפני שירות המבחן כי ביצע את העבירות בהשפעת סמים שנטל, אך הוא הכחיש כי ביצע במתלוננת עבירות מין חמורות, או שביצע עבירות כלפי השוטרים. שירות המבחן התרשם כי המערער התקשה לשוחח אודות האירוע, מושא כתב האישום המתוקן, וכן על הנזק שנגרם למתלוננת. שירות

המבחן ציין עוד כי המערער סירב לשוחח עם נציגי שירות המבחן, וכל זאת גם לאחר הסדר הטיעון והודאתו של המערער בכתב האישום המתוקן.

שירות המבחן עמד בתסקיר גם על הרקע האישי והכלכלי הקשה ממנו הגיע המערער, וכן ציין כי המערער מאופיין בקשיים התנהגותיים ורגשיים, מתאפיין באלימות והוא בעל רקע פסיכיאטרי - בעיות, אשר לא זכו לטיפול מספק לאורך השנים. בתסקיר נאמר עוד כי הדיווחים מתקופת מעצרו של המערער העלו, בין היתר, חוסר תקשורת של המערער עם סביבתו, הזנחה של צרכיו הבסיסיים ותוקפנות. אוזכר כי בשל מורכבות מצבו של המערער, ניתנו בעניינו מספר חוות דעת פסיכיאטריות, אשר בחלקן נקבע שהמערער סובל ממחלת נפש. תשומת הלב הופנתה גם לעובדה כי בתאריך 12.06.2013 ההליך הפלילי בעניינו של המערער הופסק, לאחר שחוות דעת פסיכיאטרית קבעה כי הוא איננו מסוגל לעמוד לדין, אולם הודגש כי בתאריך 18.07.2013 ההליך הפלילי בעניינו של המערער חודש, לאחר שנמצא שהמערער התחזה לחולה נפש בשל רצון להימנע מהשלכות ההליך הפלילי עליו.

שירות המבחן התרשם לבסוף, בצד חומרת העבירה וגורמי הסיכון בעניינו, וכן נוכח העדר שיתוף הפעולה של המערער עם שירות המבחן ומהעובדה שלא יצר קשר עם גורמי הטיפול בסביבתו - כי המערער זקוק לטיפול ופיקוח אינטנסיביים לטווח ארוך. עם זאת שירות המבחן העריך כי לא ניתן להציע למערער תכנית טיפול, בהיעדר שיתוף פעולה מצידו, ועל כן הוא לא בא בהמלצה טיפולית, מה גם שהמערער עבר בינתיים את גיל הקטינות.

ב) תסקיר נפגעת העבירה (מתאריך 12.03.2014) - התסקיר פירט כי המתלוננת ומשפחתה נפגעו קשות כתוצאה ממעשיו של המערער. במסגרת זו נמסרה הערכה כי המתלוננת סובלת מתסמינים פוסט-טראומטיים, וניכר שינוי קיצוני בהתנהגותה, וירידה בהישגיה בתחום הלימודי והחברתי. בתסקיר הנפגעת מתואר עוד כי הוריה של המתלוננת מתמודדים אף הם עם קשיים משמעותיים, והם חסרי אונים בשל השינויים בהתנהגותה של המתלוננת. הורי המתלוננת הביעו גם חשש מההשלכות החברתיות של הפגיעה המינית במתלוננת בקרב הסביבה החברתית, אליה הם משתייכים.

8. בהתחשב באמור לעיל - בית המשפט המחוזי הנכבד עמד בגזר דינו על מערכת השיקולים הנדרשת בענישת קטינים, והצורך ליתן משקל נכבד לנסיבותיו האישיות של הקטין ושיקולי שיקומו. בצד זאת, נפסק כי במקרה המתאים - בית המשפט לא יירטע מלהשית עונש מאסר על קטין, בשים לב, בין היתר, לחומרת העבירה, לניסיונות השיקום, לגילו של הקטין בעת ביצוע העבירות ולאינטרס הציבורי. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי המערער ביצע במתלוננת עבירות מין קשות ביותר, באכזריות וללא חמלה. בית המשפט המחוזי הנכבד פסק כי מעשיו של המערער מחייבים ענישה מחמירה, וכי קיים צורך להגן על שלום הציבור מפני המערער. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי המערער היה אמנם קטין במועד ביצוע העבירות, אך הוא עבר כבר אז את גיל 17 ובינתיים עד שנגזר דינו הפך לבגיר. צוין כי המערער אמנם הודה בכתב האישום המתוקן, אך הודגש כי הוא לא הביע אמפתיה כלפי המתלוננת, או חרטה על מעשיו, והודייתו באה רק לאחר שאמה של המתלוננת העידה עדות מרגשת במשפט. לבסוף נקבע כי לפי תסקיר שירות המבחן לא צפוי סיכוי לשיקומו של המערער, והמערער אף איננו נוטל חלק בטיפול כלשהו.

בצד זה נשקל לטובת המערער - הקושי שלו, בהיותו תושב הרשות הפלשתינית, לרצות עונש מאסר בתחומי מדינת ישראל, וזאת בשל המגבלות המוטלות על משפחתו לבקרו בבית הסוהר.

9. בסיכום הדברים, ולאחר איזון בין שיקולי הענישה השונים – בית המשפט המחוזי הנכבד הרשיע כאמור את המערער בעבירות, מושא כתב האישום המתוקן, והשית עליו את העונשים והפיצויים המפורטים בפיסקה 1 שלעיל.

על גזר דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד הוגש הערעור שבפנינו.

טענות הצדדים

10. לטענת בא-כוח המערער, בהודעת הערעור, ובדיון שנערך בפנינו – העונש שהושת על המערער מופרז בחומרתו, באופן המצדיק כי בית משפט זה יתערב בו. בא-כוח המערער טוען כי גזר דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד איננו נותן משקל הולם לכל אלו: קטינותו של המערער במועד ביצוע העבירות, לשיקול השיקומי, להעדרו של עבר פלילי עד הרשעתו של המערער בתיק זה, כמו גם להודייתו של המערער בכתב האישום המתוקן.

בא-כוח המערער טען עוד כי מדובר באירוע חד פעמי, שבוצע, לשיטתו, ללא תכנון מוקדם, ותחת השפעת סמים. לגישת בא-כוח המערער, היותו של המערער תושב יהודה ושומרון מקשה על קיומם של ביקורים מצד משפחתו של המערער. בא-כוח המערער הפנה עוד למכתב, מתאריך 21.04.2013, מטעם פסיכיאטרית בשירות בתי הסוהר, וממנו עולה, בין היתר, כי מצבו הנפשי של המערער התדרדר והוא היה מצוי (באותה העת) בסיכון אובדני גבוה.

לשיטת בא-כוח המערער – בית המשפט המחוזי הנכבד יישם את הוראות תיקון 113 לחוק בעניינו של המערער, אף שהדבר איננו מתחייב, ועשה כן באופן שגוי. בא-כוח המערער גרס עוד כי בית המשפט המחוזי הנכבד גם לא בחן כראוי את מדיניות הענישה הנהוגה, בעבירות מהסוג בהן המערער הורשע – טרם גזירת עונשו של המערער. בסיכום הדברים – בא-כוח המערער טען כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המערער אמור לנוע, בנסיבות, במנעד שבין שנתיים לבין שבע שנות מאסר, וביקש להקל מתקופת המאסר שהושתה על המערער בגזר הדין.

11. בא-כוח המשיבה טען, מנגד, כי דין הערעור להידחות. בא-כוח המשיבה עמד על חומרת העבירות בהן הורשע המערער, ועל הנזקים הרבים שנגרמו למתלוננת ולמשפחתה. בא-כוח המשיבה טען כי המערער היה קרוב לגיל הבגירות במועד ביצוע העבירות בהן הורשע. לשיטת המשיבה – המערער נמצא עתה בטיפול תרופתי, אך הוא איננו מאובחן כחולה נפש, מה גם שבהסתכלות שעבר המערער נמצא כי הוא התחזה כחולה נפש. המשיבה טוענת עוד כי המערער אף לא שילם את הפיצוי, שנפסק לטובתה של המתלוננת בגזר הדין. לבסוף המשיבה טוענת כי בניגוד לטענת בא-כוח המערער – המערער זוכה לביקורים מצד משפחתו בבית הסוהר.

12. זה המקום לציין כי בעניינו של המערער הוגש לקראת הדיון בערעור – תסקיר משלים (להלן: התסקיר המשלים). במסגרת התסקיר המשלים נאמר שחל שיפור במצבו הרפואי של המערער בעקבות החלפת התרופות הניתנות לו. שירות המבחן אף התרשם כי לאחרונה חל שינוי כלשהו בהתייחסותו של המערער לעבירות והוא גם הביע צער מסוים על הפגיעה במתלוננת. עם זאת שירות המבחן סבר כי: "קשה להעריך אם מדובר בשינוי אמיתי ומשמעותי, שכן [המערער] סירב להליך טיפולי שהיה יכול לקבל במרכז

החינוך בכלא" (ראו: עמ' 5-6 לתסקיר המשלים). שירות המבחן העריך כי אף בחלוף הזמן, ולמרות הבעת הצער המסוימת מצד המערער, הרי ש"במהות הדברים, עמדתו ביחס לעבירות נותרה דומה, ומשקפת להערכתו את הקושי הגדול בלקיחת אחריות עליהן" (שם, בעמ' 6). שירות מבחן התרשם עוד כי גורמי הסיכון בעניינו של המערער עודם קיימים, אך התקשה לבצע הערכת פרוגנוזה למערער נוכח מצבו הנפשי והקוגניטיבי המורכב. בשים לב לכל האמור – שירות המבחן לא בא בהמלצה בעניינו של המערער.

דיון והכרעה

13. לאחר שעיינו במכלול החומר שבא בפני בית המשפט המחוזי הנכבד, בהודעת הערעור, בתסקירי שירות המבחן, ולאחר ששמענו את טענות באי-כוח הצדדים – הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות. נביא להלן את נימוקינו למסקנה זו.

14. הלכה היא כי ערכאת הערעור לא תתערב בנקל בעונש אותו גזרה הערכאה הדיונית, וכי התערבות כזו שמורה רק לאותם מקרים חריגים בהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין, או כאשר העונש שנגזר חורג במידה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת והראויה במקרים דומים, או כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות אחרות המצדיקות את הדבר (ראו: ע"פ 1323/08 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 26 (29.10.2008); ע"פ 4377/16 תורק נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (16.10.2016); ע"פ 8242/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (11.12.2016) (להלן: ע"פ 8242/15)).

□בנסיבות העניין לא מצאנו כי העונש שהושת על המערער סוטה לחומרא מהנהוג באופן כה מהותי כדי לחייב את התערבותנו בגזר הדין, אף שגזר הדין הוא אכן קשה ומצוי בקצה המנעד הראוי. נבאר הדברים מיד בסמוך.

15. סעיף 40טו לחוק, שכותרתו: "ענישת קטין", קובע כך:

40טו. (א) על ענישת קטין יחולו הוראות חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971.

(ב) בלי לגרוע מהאמור בסעיף קטן (א), בית המשפט רשאי להתחשב בעקרונות ובשיקולים המנחים בענישה המנויים בסימן זה, תוך התאמתם לענישת הקטין, ככל שסבר שראוי לתת להם משקל בנסיבות המקרה" (ההדגשה שלי – ח"מ).

בפסיקתנו נקבע כי ככל שהקטין קרוב יותר לגיל הבגירות בעת ביצוע המעשים, מוצדק יותר להתחשב בשיקולי הענישה הקבועים בתיקון 113 לחוק, ובפרט בעיקרון ההלימה, ואולם, הדבר יהיה בבחינת נדבך נוסף על שיקולי הענישה המנחים החלים בעניינם של קטינים (ראו: ע"פ 8144/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (10.03.2015); ע"פ 5363/15 פלוני נ' מדינת ישראל (11.05.2016); ע"פ 5982/15 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 11 (24.07.2016)).

16. הלכה היא כי מערכת השיקולים שיש להפעיל בעת גזירת עונשו של קטין שונה היא מזו שיש להפעיל ביחס לעבריין בגיר, וכי בעניינם של קטינים יש לתת משקל רב לשיקולי שיקום, וזאת גם כאשר מדובר בעבירות חמורות (ראו: ע"פ 7211/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 84 (13.12.2015) (להלן: ע"פ 7211/13)). בהקשר לכך נפסק כי קיים אינטרס ציבורי לפעול לשיקומו של הקטין ולהחזרתו למוטב, בפרט כאשר ישנה המלצה חיובית מטעם שירות המבחן והגורמים הטיפוליים (ראו: ע"פ 49/09 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד סג' (1) 752 (2009)). בצד זאת, נקבע כי קטינות איננה מעניקה חסינות מפני ענישה ראויה כאשר עסקין בפשע חמור (ראו: ע"פ 8242/15; ועיינו גם: ע"פ 8863/15 פלוני נ' מדינת ישראל (07.06.2016)). עוד נפסק לעניין זה כי ככל שנסיבותיה ותוצאותיה של העבירה חמורות יותר, כן יטו בתי המשפט להעדיף את המסלול העונשי, ובכלל זה יש מקום להטיל, במקרה המתאים, עונש מאסר לריצוי בפועל ואפילו ממושכים (ראו: ע"פ 8680/11 פלוני נ' מדינת ישראל (05.06.2013); ע"פ 7211/13, פסקה 84), וזאת כאשר משקלם של שיקולי ההלימה, המניעה וההרתעה עולים במשקלם על השיקול השיקומי (ראו: ע"פ 196/16

פלוני נ' מדינת ישראל (10.05.2016)).

17. זה המקום להזכיר כי עבירות מין בקטינים הן מהקשות שבספר החוקים, ואין צורך להכביר פה במילים על חומרתן הרבה (ראו: 3203/13 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 11 (20.11.2013) (להלן: ע"פ 3203/13)). ענישה מחמירה בעבירות מין, גם כאשר הן מבוצעות על ידי קטינים, חשובה לשם העברת מסר כללי, לבל יתקבל חלילה הרושם כי התעללות מינית בידי קטינים היא בבחינת רע שניתן להשלים עמו (ראו: ע"פ 6768/05 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 8 (25.01.2007)).
ניישם עתה את העקרונות המשפטיים הנ"ל על ענייננו.

18. המעשים והעבירות בהם המערער הורשע קשים ורעים הם - מעוררי סלידה ומסמרי שיער ממש. בפרשה, שהיא התגלמות חלום הבלהות של כל הורה לילד רך ושל כל נפגע - המערער הורשע, בין היתר, בכך שביצע עבירות מין קשות בילדה רכה בשנים, תמימה וחסרת אונים. המערער, אשר שהה בישראל שלא כחוק, ביצע את מעשיו תוך שימוש באיומים, ופרץ לבית מגוריה של המתלוננת. המערער עשה בגופה ובביתה של המתלוננת כבשלו. במסגרת זו, המערער, בין היתר, חיך את איבר מינו בישבנה ובאיבר מינה של המתלוננת, ולבסוף ביצע בה מעשה סדום, כאשר החדיר את איבר מינו לפיה עד שהגיע לסיפוקו, והכל כאשר המתלוננת בוכייה ומפוחדת. תוך כדי ביצוע המעשים - המערער איים על המתלוננת שיהרוג אותה אם תצחק, או תספר על המעשים לאחרים. לפני צאתו מהבית - המערער גנב מן המתלוננת את מכשיר הטלפון הנייד שלה, והוא השאיר אותה נעולה בתוך הבית, עד שהיא אזרה את שארית כוחותיה ונמלטה מהבית הנעול, ותוך כדי כך אף נחבלה.

19. המערער חילל את גופה ואת נפשה של המתלוננת, באכזריות, בגסות, וללא חמלה. הנזק שהמערער גרם למתלוננת ולמשפחתה כולה - כבד. בעקבות האירוע, מושא האישום הראשון, המתלוננת נפגעה קשות, וחיי המשפחה כולה התערערו. כעולה מתסקיר נפגעת העבירה - המתלוננת סובלת מתסמינים פוסט-טראומטיים, ו"ניכר שינוי קיצוני בהתנהגותה וירידה בהישגיה, בתחומים השונים: לימודיים, חברתיים" (ראו: שם, בעמ' 12).

מעשי המערער מצדיקים איפוא ענישה מחמירה והולמת, המבטאת את היחס הראוי לפגיעה הקשה שביצע המערער בגופה, נפשה וכבודה של המתלוננת.

אם בכל אלו לא די - המערער הורשע באישום השני בכך שהתנגד למעצרו, ובמסגרת זו, הוא ניסה, בין היתר, לברוח ותקף את אחד השוטרים, בכך שבעט ברגליו.

הנה כי כן בנסיבות העניין אין מנוס מליתן את הבכורה לשיקולי הלימה, וזאת חרף קטינותו של המערער, אשר ביצע את מעשיו, כשהוא קרוב לגיל הבגרות (ראו: ע"פ 6207/10 פלוני נ' מדינת ישראל (17.01.2013)), ובהקשר זה יש להדגיש עוד כי על ענייניו של המערער לא חלות, כאמור, הוראות תיקון 113 לחוק במישרין (ראו: ע"פ 121/16 מדינת ישראל נ' פלוני (11.02.2016)).

20. זאת ועוד - לא מצאנו כי העונש שהושת על המערער חורג מהותית ממדיניות הענישה הנהוגה. במקרים חמורים כגון אלו בהם הורשע המערער - ניתנו בנסיבות קרובות גזרי דין קשים דומים, ולכן אין כאן סטיה ממדיניות הענישה הנהוגה כדי הצדקת התערבותנו בגזר הדין (ראו למשל: ע"פ 10715/05 פלוני נ' מדינת ישראל (04.09.2007); ע"פ 9687/09 פלוני נ' מדינת ישראל (17.01.2013)).

21. לסיכום: בית המשפט המחוזי הנכבד נתן דעתו על מכלול שיקולי הענישה הרלבנטיים בעניינו של המערער, ואיזן ביניהם. במסגרת זו ניתן משקל לקולא לקטינותו של המערער במועד ביצוע העבירות, וכן להודאתו של המערער בכתב האישום המתוקן, הגם שזו נעשתה בשלב מאוחר יחסית. נזכיר גם כי שירות המבחן לא בא בהמלצה בעניינו של המערער, בגדר התסקיר המשלים. בנסיבות אלו - לא מצאנו טעם טוב להתערב בעונש שהשית בית המשפט המחוזי הנכבד, אף שהוא אכן קשה ומצוי בקצה העליון של העונשים שהושתו במקרים מעין אלה (עם זאת נדגיש כי יש בנמצא יש גם עונשים חמורים יותר ואף מקלים יותר, והכל הוא תלוי הקשר).

22. אנו תקווה כי במהלך מאסרו - המערער ישכיל לחזור לדרך הישר.

23. נוכח כל האמור לעיל – הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ה בתמוז התשע"ז (19.7.2017).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת
